

LBRIS

We know
books

VILIA BANTA

E noapte în Micul Paris

Editura
NEUMA
2022

UN TIMP CE NU MAI VREA SĂ SE MIRE	
Cavalcadele nopții	7
Față-n față	8
Pe muchia dintre negru și alb	10
În fuga planetei	12
Cartea veche	13
Un semn de neuitare	15
Tramvaiul albastru	17
Între aduceri aminte și uitare	19
Pierdut în mulțime	21
La masa de scris	23
Mai presus de toate	25
Pasărea ploii	26
Un timp ce nu mai vrea să se mire	27
În rest, toate bune	29
Sisif	31
Porția de grijă	32
Lăsați actorul	33
Viața ca o ilustrată la malul mării	35
Am uitat că am fost fericiți	36
La Matterhorn	37
Sâmbătă de noiembrie	38
Emoție	39
Eminescu	40
Nicio iarnă fără sufletul Tău	42
Nu mai știu...	43
Ca un rug nestins	44
Istoria la zi	45

În firul ierbii	47
Mai înalți cu-o ninsoare	48
Dimineți de alt început	49
Muzeul păpușarilor triști	50
Memento	51
Risipire de sine	52
Ni se întinde o mână	53
Doar liniștea	54
Strada cu 33 de mesteceni	55
Tranziție	57
Trece vara...	58
Vară târzie	59
Seară de vară	60
Ce știi tu...	61
Tangoul așteptării	62
Poemul din ierbar	63
Duminica lupilor	64
Dincolo de zid, singurătatea	66
Și totuși...	67
Ochii statuilor	69
Elegie simplă	71
Cearcăne de plumb	72
Viața-i un strigăt	73
Contrapunct	74
Semnul din aripa stângă	75
Duminica orbului	76
Nostalgie	77
Ziua de ieri	78
Cândva, depărtarea...	79
Sunt clipa de-acum	80
Vremelnicie	81
Cu ferestre deschise	82

Seară de joi	83
La țărnul visat	84
Ecou	85
Parcul și ploaia	86
Dintr-un rest de duminică	87
Sens giratoriu	88
Setea de-a fi	89
Femeia de iarbă	90
Alegere	91

VERTICALA TĂCERII

Verticala tăcerii	95
Întoarcerea la copilul din mine	96
Să mă umbrească trecutul	98
Cad aripi ruginite	99
Apoi am scris despre ei	100
Regatul copilăriei mele	101
Aici și acolo	102
Iubirea e doar o felină	103
Fotografia	104
Dimineață de august	105
Doar firul de iarbă	106
Pe pietrele Lefkadei	107
Mâine	108
Toamnă cu aromă de cafea	110
Spune-mi...	111
Iubind în decembrie	112
Poate că noaptea...	113
Euridice	114
Ceasul-liliac	115
Fără cuvinte	117

Noiembrie târziu	118
Dacă dragoste mai este	119
Mai scrie-mi	120
Poem albastru	121
Altundeva decât	122
Când tu erai orb și plecai	123
Departate de Ithaca	124
Atâta frumusețe fără nume	125
Răbdarea se arde pe sine	126

REALITATE GONFLABILĂ

Primăvară debusolată	129
Jocul	131
Ascultă cum se scutură caișii	132
La capătul răbdării	133
Altă dimineață	134
Prea rece orașul	135
Bonuri de ordine	137
Atât cât a rămas	139
Ziua în care s-au închis parcurile	140
În lumina speranței	141
Liniște țipătoare	142
Deasupra necuvintelor	143
Izolare de suflet	144
Nimic altceva	145
În ieftina casă de iarbă și lut	146
Pe filele albe	147
De fiecare dată uit	148
Dincolo de toate	150
Când strigă fereastra	151
Un fel de libertate	152
Realitate gonflabilă	153

Din nemișcarea pietrei	154
Mai aprindem o stea	155
Gândind cu inima	156
Rugăciune	157
Orașul – copil	158
Spre ieșirea din cerc	160
Pentru o vreme	161
Doar strigătul femeii-cuvânt	162
De același autor	163

Cavalcadele nopții

Clipa ne-a atins în fugă ușa.
Mâine-i stă aproape, doar să-l prinzi.
Gândul și-a lăsat în prag cenușa,
flacăra-i mai tremură-n oglinzi.

M-a strigat pe seară, la balcon, caisul
scuturând din frunze râuri de culori.
Prinsă-n hora lor cu dinadinsul,
să mă las, voia, până în zori.

Toamna-mi țese anii, înșirând pe ață
vremuri după vremuri, cum le bate vântul.
Ieri iubeam un munte și-l urcam semeață,
azi adun în palme, din nisip, cuvântul.

Cerc de-argint dau pescărușii vamă
cavalcadelor nopții. Vis, nemărginire.
Zboruri necuprinse, ceruri noi mă cheamă-n
noaptea mea nebună, peste-ntreaga fire.

Față-n față

Față-n față cu zborul nesigur
al orelor târzii,
pe spatele diform al îngerilor
cocoșați sub întrebări,
bântuind prin cotloanele vieții
cu moartea rânjindu-i pe-aproape,
față-n față cu demonul căzut în dizgrație,
ascultându-i minciunile-nvelite în miere,
-n sclipiciuri,
în curcubeie false,
îndrăznesc să adun în palme
viața de pe străzi,
s-o scutur de praf,
s-o-mbrac în haine noi
și-apoi s-o iau cu mine
pe-acoperișul orașului somnambul,
la o cafea mai amară decât
nspusele mucegăind în zidurile vechi,
ori așteptând agățate de grinzile sufletului.

Poemul acesta de ieri și de azi,
de azi și de mâine,
față-n față cu mine,
cu șoapta inimii aprinsă în clocotul nopții,
cu infinitul nevăzut și rece,

aleargă odată cu mine,
visează un vis din visele mele,
jertfindu-se,
să ne-amintim de noi.

E noapte în Micul Paris,
spune luna, cât s-o luăm în seamă,
cafeaua e neagră, fierbinte,
aburii se-mpleticesc în jungle de gânduri...
Unde te-ascunzi, *dulce pasăre a tinereții*, întreb
și printre cețuri dansează în alb
umbra unei aripi.

Pe muchia dintre negru și alb

Orele s-au scurs împiedicându-se
printre gânduri, a plouat statornic
prin imperiul nevrotic al toamnei,
taciturn și greu ca un pumnal
în trunchiul bătrânului arțar.
Lumea aceea năucă, dansând
pe muchia subțire dintre negru și alb,
truditorii canalelor de știri,
mecanismul absurd al rănilor
întinse pe-asfalt,
toate acestea mi-au alunecat
pe pielea fierbinte, developate-ntr-un joc
scindat al amăgirilor și-al speranței.

Dar, mai ales, nopțile
mi-au devorat timpanele
și o tăcere fără hotar a lovit pereții
cu toate fricile mele, bolnave și ele,
contaminate, presate, ascunse
și totuși pulsând prin toți porii
trupului încins în sudoare.

Dar timpul meu încă mirosea a scris,
mușca din sufletul rămas într-o cetate,
la porțile căreia se revărsa
revolta planetei.

Apoi, octombrie cu vocile lui suprapuse
prin daimonii toamnei a plecat,
a obosit să m-aștepte
lângă acele aranjamente kitsch
de halloween, unde minciunile
existenței parșive cădeau
între oameni și scânduri.

În fuga planetei

Timpul cu îngerii sub zăpezi –
numai acolo pe culmi –
s-a-ndepărtat într-o noapte
cu lună albastră,
cu genunchii la piept.
Și el a crezut că trăim
zodia păcatului,
că ne-am osândit zilele
de bună voie ori striviți
în imagini răsturnate
și fără popas,
că ne-am rătăcit
în tristeți, năluciri,
duminici orfane.

Alergăm între cer și pământ,
din tălpile noastre ies șerpii ascunși,
cu ochii aprinși se-ncolăcesc
pe sufletul despletit, amețit
în fuga planetei.
Undeva bate un clopot,
zidul vechi se sfâșie pe pietre...
Doamne, amintește-ți de noi,
încă mai suntem, iată,
în ochi de copil,
în lacrima poezilor.

Cartea veche

Un timp gânditor, prea grăbit
prin spațiul fluid și curbat.

Eu, la umbra măslinului,
încercând să-nțeleg
misterul zilei de ieri,
tainele zilei de azi.

Cartea veche miroase-a cenușă,
doar o minune-i cum s-a-nălțat
deasupra rugului, ce duh nevăzut
a purtat-o departe-n deșert.

Cartea veche vine dintr-un semn
rătăcind între șapte ceruri,
trece prin spaimile vidului
și prin vraștea planetei.

Haos în gările fără direcții,
dansul oglinzilor – știrb.

Lângă mine, un înger defect
strecoară erori. Trebuie dus
la stația de verificat îngeri,
ei nu mor, se reciclează doar.

Măslinii aruncă târziul din umbre
peste foamea de aer, de dragoste, de zbor.

Cartea veche — pumnal
prin inima cuvântului.

Pe muntele-zeu se scrie cu foc
în rana destinului.

Noaptea vine dintr-un abis
cu frica-nghesuită-n cețuri;
frica aceea cu gust de pelin
ce-ți tremură pe piele,
de parcă un șarpe
s-ar târî perfid
până la ziuă și mai departe...

Timp debusolat, uituc, obosit
printre atâtea absențe.
Planeta se-ascunde tot mai mult
sub pământ.
Din cartea veche rodesc semințe
cu înțelesuri noi sub măslini.
Desluși-vom speranța
în ziua de mâine?...